

— Дошло е вече време да стжпимъ, братя, на нозетъ си. Стига да се влачимъ по гърци и по други. Народътъ нашъ има нужда отъ родна книга и българска наука. Ние имаме люде готови да ни научатъ по нашия езикъ; имаме люде да пѣятъ по нашенски въ църквата и да възпитаватъ децата споредъ новитѣ школки наредби — по-лесно и по-разбрано!

Следъ тѣзи думи Йорданъ веднага написалъ въ цариградскитѣ български вестници, че въ Скопие и въ Велесъ вече има нови български школи, и народътъ не се нуждае отъ чужденци.

Смѣлиятъ учителъ наредилъ взаимно-учителна школа. По-възрастнитѣ ученици помагали за обучението на по-малкитѣ. Донесени били таблици, окачени на стената; по тѣхъ много нагледно и лесно се научавали буквитѣ и започвало четенето. Ученицитѣ се събуждали единъ другъ, радвали се и работѣли неуморно като своя любимъ учителъ.

Славата на новия учителъ достигнала до Куманово. Дигнали се отъ тоя градъ младежи, жадни за ново учение. Всички въ едно гърло викали: „Искаме народно писмо, народна книга!“ Нѣкои стари чорбаджии още се мръщѣли — бояли се отъ гърци, отъ турци и сърби. Отъ Цариградъ взели вече да пристигатъ български вестници, и въ тѣхъ Скопскиятъ учителъ Йорданъ смѣло пише за народната свобода и народнитѣ правдини. Спустнали се ученицитѣ, разграбили вестника и почнали да четатъ, що пише тѣхния обичень, макаръ и строгъ, учителъ.

— „Слушайте, братя българи, — пише учителътъ Йорданъ. — Ако ме пита нѣкой ученъ човѣкъ: си ли ти болгаринъ? Азъ смѣло и ясно отговарямъ: болгаринъ съмъ. Не е честно на моето славно българско име да творимъ зло и лукавство. Честенъ болгаринъ не лажи, не завидуе, не денгубе, не лицемѣри, за печена кокошка вѣрата си не размѣнява. Болгаринотъ работи